

Ontsnapt uit een gouden kooi

Eerder verschenen boek van Fanny De Roy:

Mail uit het verleden (ISBN:9789402109252) 2013
Paperback en epub

Fanny De Roy
Ontsnapt uit een kouden kooi
© 2015, Fanny De Roy
Uitgegeven in eigen beheer
Alle rechten voorbehouden
ISBN: 9789402135411
ISBN: 9789402135527 (e-book)

What doesn't kill you
makes you stronger.
(Kelly Clarkson – Stronger)

17 juni 1988

Toen ik mijn zus zag binnenkomen in de winkel waar ik stage deed, wist ik dat het geen goed teken was. Mama lag al even in het ziekenhuis, gevorderde stadium van longkanker. "Kom Femke, je moet nu direct meekomen naar het ziekenhuis, voor het te laat is" zegt Noor.

"Oké, eerst even alles bij elkaar nemen" zeg ik.

"Nee, daar is echt geen tijd voor. Kom later maar eens terug voor je spullen. We moeten NU gaan" zegt ze terwijl ze aan mijn arm trekt.

Mijn baas knikt en kijkt me vol begrip aan.

Zonder nog iets te zeggen rijden we naar het ziekenhuis.

Onderweg naar mama haar kamer wil ik niet verder stappen, ik wil dit niet. Maar toch zet ik telkens weer een stap. En nog een. Tot ik aan de kamer kom van mama. Voor de kamer hebben ze enkele stoelen gezet en ik zie mijn broer, tante en schoonbroer daar zitten. Papa is binnen bij mama.

Noor doet de deur open en duwt me binnen. Mama had naar me gevraagd.

Met hele kleine stapjes ga ik naar haar toe terwijl papa naar buiten gaat.

"He, liefje", zegt mama met een heel zachte stem. "Kom eens wat dichterbij me, het lukt me niet goed om hard te praten," zegt mama, dan hapt ze hevig naar adem. Krijgt een hevige hoestbui.

Mijn lip begint te trillen. Maar ik moet sterk zijn. Ik wil nu niet huilen. Mama nog meer verdriet aandoen. Nee, ik moet sterk zijn.

“Femke, je bent bijna van school af, daarna moet je goed werk zoeken, trouwen met Daan en kindjes krijgen. Dat ga je toch doen, he meisje. Het zou me heel blij maken” fluistert mama.

“Ik weet niet, ik weet het echt niet. Soms denk ik dat er meer is, iets anders voor me op mijn pad ligt” zeg ik.

Mama is het duidelijk niet eens. Ze kijkt me met strenge ogen aan. Ze is boos. Ze kan gelukkig niet roepen. “Nee, nee. Je moet tevreden zijn met wat je hebt. Vastgrijpen aan de mensen die je graag zien. Waar is Daan trouwens? Ik wil hem graag nog zien” zegt ze.

Wat? Meent ze dat nu? Hij zit in het leger, die krijgen we daar zo snel niet buiten hoor.

“Ik weet dat het misschien niet lukt, maar je moet proberen. Wil je dat nog doen voor mij meisje?” zegt ze.

“Oké, mama, ik zal eens bellen, proberen om hem hier te krijgen” zeg ik. Ik kijk naar de dokter achter haar bed. Hij ergert me enorm. Hij staat daar steeds te kijken. Van de machines naar mama en dan naar zijn horloge. Hij kan beter iets doen in plaats van te staan wachten tot ze dood gaat. De eikel.

Ik ga langs hem en kijk hem boos aan.

Als ik haar kamer uitstap kijkt iedereen me vol medelijden aan.

Ik zie ze denken van ocharme dat kind. Dit zou iemand van zeventien niet moeten meemaken. Je moeder zo ziek te zien.

Haar te zien sterven, terwijl ze nog maar vierenvestig is.

“Ik moet Daan bellen van mama. Ze wil hem zien” zeg ik, zonder er enige emotie in te leggen.

Ik weet niet waardoor ik meer verward ben: dat ik mama ga verliezen of dat ze het zo belangrijk vindt om Daan nog te zien.

Het is wel zo dat hij het laatste half jaar bij ons woont. Thuis was hij niet meer welkom, maar mama heeft hem met open armen ontvangen. Ze ziet hem graag, maar ik weet niet wat ik wil. Wil ik wel verder met hem? Hij is mijn eerste echte vriendje.

We zijn al samen sinds ik veertien ben. Is het niet normaal dat ik me afvraag of het ook anders kan. Hoe andere jongens zijn? Zou ik niet moeten profiteren van het leven en op ontdekking gaan?

Nu ja, niet volgens mama. Ze wil liever dat ik bij Daan blijf.

Mijn leven met hem uitbouw. Daar is toch niets mis mee. Als ik mama daarmee blij kan maken. Haar rust kan geven.

“Waar wacht je nog op?” hoor ik mijn zus plots zeggen.

“Bel dan naar de kazerne, leg uit hoe ziek mama is en misschien mag hij dan wel komen. Wij gaan proberen om vovo naar haar kamer te krijgen. De dokters hebben schrik dat hij niet sterk genoeg is. Hij ligt ook hier in het ziekenhuis, een verdieping hoger. Dan kunnen ze hem toch met bed en al even naar haar toe brengen. Ze kunnen dit toch niet weigeren”, hoor ik mijn zus zeggen, terwijl ik naar de lift stap. Beneden in de hal zie ik een openbare telefoon staan. Via de inlichtingen verbinden ze met door met de kazerne Blairon van Turnhout. Ik vraag om Daan Smets te kunnen spreken, maar ze verbinden me door met zijn luitenant of zoiets. In ieder geval een meerdere van hem. Ik leg aan hem de situatie uit en hij belooft me dat hij Daan dadelijk naar het ziekenhuis stuurt en hij binnen het half uur daar zal zijn. Hij moet wel nog terugkomen naar de kazerne nadien. Hij praat nog wat met me. Waarover weet ik niet goed meer. Beetje verdoofd hang ik op. Hij komt nog ook. Dit had ik niet verwacht. Terug bij mama haar kamer ga ik op één van de stoelen zitten. Mijn tante is nu bij mama. Er mag niemand anders meer binnen. Dat is te vermoeiend voor mama. Alsof het niet vermoeiend is dat we één voor één bij haar binnen gaan. De één na de ander gaat even binnen. Ze blijven allemaal maar vijf minuten, of zo voelt het toch aan. Ze vragen iets aan me, of geven een knuffel. Maar het is net of het iemand anders gebeurt. Ik voel niets.

Dan zie ik Daan aan komen rennen.

“He Fem, goed dat je gebeld hebt. Ik ben blij dat ik nog even bij Anna mag gaan voor... ja je weet wel” zegt hij terwijl hij me vluchtig kust. Dan komt er weer iemand naar buiten en gaat Daan naar binnen. Ik mag niet mee. Wat zouden ze nu tegen elkaar zeggen. Ik wil er zo graag bij zijn. Tegen mama zeggen dat ik zonder hem wil verder gaan. Dat ze dat goed moet vinden. Dat ze... Daan komt huilend naar buiten. Hij mocht niet langer blijven. De dokters gaan mama even onderzoeken.

“Wat heeft ze gezegd?” vraag ik aan Daan. “Waarom huil je?”

“Ik wil niet dat ze sterft, Fem. Ze heeft al zoveel voor me gedaan. Me zo gesteund. Dit verdient ze niet” snottert hij.

“Misschien komt ze er wel doorheen” zeg ik. “Dit is niet de

eerste keer dat ze in crisissituatie is. Misschien..”

Daan onderbreekt me: “Fem, dit is het. Nu gaat ze het echt niet meer halen. Je moet nu naar haar toe gaan, afscheid nemen. Ik heb haar beloofd dat ik voor je zal zorgen, ik je niet laat gaan. Het komt allemaal goed met ons”.

Verbaasd kijk ik hem aan. Hoe durft hij zoiets te beloven aan haar. Ik wil het helemaal niet. Of wel. Ik weet het niet meer. Ondertussen is ook vovo bij haar geweest. Heel kort. Want ook met hem gaat het niet goed.

Daarna is mijn broer Tom bij haar binnen geweest, maar hij kan het niet meer. Hij wil het niet meer aanzien, zegt hij.

Dan mag ik plots samen met mijn zus en pa binnen bij haar. Hoezo? Er mocht toch maar één persoon tegelijk bij haar. Weer zie ik de dokter steeds kijken naar zijn horloge. Maar nu gaat hij naar de machines en zet deze uit. Waarom doet hij dat nu. Mama heeft dat nodig.

Ik kijk naar haar en zie dat ze hapt naar adem. Adem die ze niet meer heeft. Ze schokt. Ik roep naar de dokter: “Doe dan toch iets. Zie je niet dat ze hulp nodig heeft? Alstublieft, zet die machines terug aan, help haar. Mama, niet weggaan, ik heb je nodig. Mama!!”

Eén week later

Ik wandel door het park. Het is mooi weer. Overal zie je vrolijke mensen. Weten ze dan niet ik mijn moeder pas heb begraven. Dat er geen reden is om vrolijk te zijn. Maar ach, ik kan het ze niet kwalijk nemen.

Zelf weet ik ook niet goed hoe ik deze week ben doorgekomen. Nadat mama is gestorven, is alles zo snel gegaan. Naar de dodenwake gaan en afscheid nemen van haar. Maar dat was mama niet. Ze had een pruik op en was erg geschminkt. Iets wat ze nooit deed. Misschien hebben ze zich wel vergist.

“Dit is mama niet” zeg ik. Papa en zus kijken me vreemd aan.

“Natuurlijk wel, meid. Alleen ziet ze er nu een beetje anders uit. Misschien kan je beter aan haar denken zoals ze er thuis uitzag, als ze een goede dag had” zegt pa.

“Maar waarom ziet ze er dan zo uit? Dat is mama toch niet?

Waarom kan ze niet gewoon mama zijn?”

Mijn zus trekt me mee. Ze probeert uit te leggen waarom mama er zo anders uitziet. Maar ik hoor niet wat ze zegt. Ik blijf erbij: dat is mama niet.

Ook de begrafenis heb ik in een waas ondergaan. Ik weet nog dat er veel volk was van school. Veel vrienden die me kwamen steunen, dat je iedereen een hand moest geven, kaartjes moest ontvangen.

Ook Daan was erbij. Hij huilde heel veel. Hij deed net of het was zijn moeder die werd begraven. Ik werd er boos om. Zou ik er niet blij om moeten zijn dat hij zoveel om haar gaf? Dat hij ook verdriet heeft? Misschien wel, maar het voelt niet zo. Ze was mijn mama. Ik mag verdrietig zijn, huilen. Hij moet mij troosten,

niet andersom.

Als ik verder door het park wandel zie ik plots mijn pa. Hier schrik ik even van. Komt hij ook naar hier om zijn verdriet te verwerken. Dan zie ik dat er nog iemand op het bankje zit. Hij praat tegen haar. Ja, ik zie het goed, hij heeft haar hand vast. Wat? Wie is dat?

Ik ben helemaal verward. Ik wil naar hen toe stappen, maar bedenk me dan en blijf op een veilige afstand staan kijken. Als ze na een tijd rechtstaan, staat mijn hart stil. Ik val bijna om van verbazing. Ik zie dat ze elkaar kussen en dan afscheid nemen. Snel verberg ik me en zorg ervoor dat ze me niet zien.

Uren later zit ik nog steeds op het bankje in het park. Ik kan het nog steeds niet bevatten wat ik net gezien heb. Mama is nog maar net begraven of papa spreekt al af met zijn ex-minnares. Is het wel ooit zijn ex geweest of is hij stiekem contact met haar blijven houden. Ik weet niet wat ik moet doen. Moet ik dit tegen iemand zeggen. Daan of pa zelf. Ik weet het echt niet meer. Ik ga het voorlopig voor mezelf houden. Wat als er niets aan de hand is. Ik het erger maak dan het is. Nee, ik weet toch wat ik gezien heb zeker. Er is iets aan de hand met die twee en zodra ik er klaar voor ben ga ik pa hiermee confronteren. Ja, dat ga ik doen.

De zomer van 1988

Wat een chaos. Het is duidelijk dat mama de lijm van de familie was. Nu ze er niet meer is, valt het als een kaartenhuisje in elkaar. Maar misschien is de reden meer te zoeken bij de gevolgen van mama's dood. Ook de anderen zijn erachter gekomen dat papa al snel terug contact had met Julia, zijn minnares.

Vooral mijn zus, Noor is erdoor van streek. Ze woont samen met haar man, Alex en hun eenjarig dochtertje Chloé achteraan het huis van pa. Zolang mama leefde moest ze ook geen huur betalen en kon ze goed sparen om zelf een huis te bouwen. Nu wil pa dat ze huur geld betaalt.

Ze bespreken dit terwijl we allen samen aan tafel zitten te eten. Al komt er van eten niet veel terecht.

“Wat denk je wel dat je aan het doen bent? Mama is nog maar net dood en jij papt weeral aan met die trut. En jij vindt dat normaal? En wij moeten jullie dan ook nog onderhouden?” Zegt Noor.

“Nee, maar alleen kan ik het huis niet betalen. Dat lukt me niet” zegt pa.

“Dan verkoop je het toch, ik geloof wat wij recht hebben op een deel en met de rest kan je samen iets zoeken met haar, of was je van plan hier te komen wonen met haar? Dat zou je nog durven ook zeker?”

“Ik wil het helemaal niet verkopen. Tom en Femke wonen hier ook nog. Waar moeten zij dan naartoe? Ik vraag enkel aan jullie alleen om een beetje mee te helpen. Meer niet”.

“Ja, dus je bedoelt dat we hier mogen blijven wonen, zolang

we maar betalen. En als we dat niet doen, je moet verkopen en Tom en Femke op straat staan. Niet echt een keuze, toch?"

"Zo bedoel ik het toch niet, ik weet het ook allemaal niet. Alleen dat ik niet rondkom als ik alles alleen moet betalen. Is het dan zoveel gevraagd om bij te leggen. Je krijgt er toch een dak voor boven je hoofd".

"Ja en ook ineens een nieuwe moeder erbij. Of nee, nog even niet. Ze moet eerst nog scheiden, het nieuws aan haar man en kinderen vertellen. En haar kinderen, die nemen we er ineens maar bij als zus en broers. Vergeet het. Ik ben hier weg. Het kan me niet schelen dat ik een jaar of voor hoelang dan ook in een caravan moet wonen of in de garage van ons huis. Maar ik betaal niet voor jou en je sloerie. Echt niet."

En zo vertrekt Noor samen met Alex en Chloé.

Pa staat op, neemt wat pillen en vertrekt ook. Tom en ik zitten nog alleen aan tafel. Wat moeten we nu doen? Waar moeten we heen. Ik wil niet bij pa en zijn "sloerie" gaan wonen. Maar ik ben nog maar zeventien. Net afgestudeerd en nog op zoek naar werk. Helemaal nog niet klaar om alleen te gaan wonen. En met Daan samen gaan wonen zie ik ook niet zitten. Trouwens die zit nog een tijdje in het leger, ook niet echt een grootverdiener. Ik sta dan maar op en begin af te ruimen. Doe de afwas en net als ik klaar ben, komt Daan binnen.

"Hé meid, gaat het hier een beetje?"

Dat is voldoende voor mij om in huilen uit te barsten. Tussen mijn tranen door vertel ik hem wat er net gebeurd is.

"Maak je niet druk. Zo ver zal het allemaal wel niet komen, of denk je dat Noor het echt meende?"

"Wees maar zeker. Pa is echt te ver gegaan. En zij heeft de keuze. Zij kan vertrekken. Ik niet." Ik laat me met een zucht in de zetel vallen.

Daan neemt me vast en probeert me te troosten. Hij duwt me wat naar achter, glimlacht en zet zich op één knie voor mij.

"Lieve Fem, wil je met me trouwen? Me de eer doen om mijn vrouw te worden zodat ik voor je kan zorgen, net zoals Anna zou?"

De trouw

Oké, ik ben nooit een model geweest en al zeker geen magere lat zoals Noor, maar nu zie ik er echt niet uit. Ik ben wel 30 kg bijgekomen op een jaar tijd. Ik voel me net een opgeblazen ballon terwijl ik me als een prinses zou moeten voelen met mijn trouwjurk aan. Ik voel me daarentegen echt belachelijk. Ik kijk in de spiegel en vraag me af of dit het nu is wat mama wou voor mij. Dat ik met Daan zou trouwen. Ik zou me goed moeten voelen, gelukkig. Maar het lukt me niet.

Ik mis mama, en vooral het leven dat ik had toen ze er nog was. Natuurlijk, het was ook niet allemaal rozengeur en maneschijn, maar toch beter dan hoe het nu is. Het afgelopen jaar is zo saai geweest. Elke dag hetzelfde: opstaan, eten, gaan werken, eten, tv kijken, nog meer eten en gaan slapen. Uit eten gaan of iets gaan drinken was een uitzondering. Dat kost allemaal te veel. Waarom geld uitgeven aan een pint op café als het thuis veel minder kost, en evengoed smaakt? Dat is Daan zijn idee. Ik zie het anders. Het gaat mij om het sociaal contact. Praten, lachen met anderen. Dat mis ik. Daarom eet ik veel te veel, om mezelf te troosten. Ik weet dat het fout is, maar koppig als ik ben, doe ik verder. Met het gevolg dat ik nu zo dik ben. Me nog minder goed in mijn vel voel, misschien..

Meer tijd om erover na te denken heb ik niet omdat Noor net binnen gekomen is.

“Je ziet er mooi uit” zegt ze. “Zo voel ik me niet”. Kom op, je moet genieten. Laat alles van je afglijden en geniet van je dag”.

“Ik probeer, maar kijk dan in de spiegel. Ik zie er niet uit.”

“Dat is wat jij ziet. Ik zie een mooie, sterke meid staan” zegt ze

terwijl ze me een knuffel geeft.

Ik probeer het gesprek een draai te geven door aan haar te vragen of het met haar wel zal lukken.

Het is voor het eerst dat ze pa terug zal zien. Na die ruzie aan tafel heeft het geen maand meer geduurd of ze was weg. Net zoals ze zei hebben ze een tijd in de garage gewoond tot er een kamer van hun nieuwe huis bewoonbaar was. Dan gingen ze daar kamperen. Pa heeft dikwijls voor haar deur gestaan. Gesmeekt om te praten. Maar mijn zus hield haar been stijf: zolang hij bij zijn minnares blijft, weigert ze elk contact met hem. Ook zijn kleindochter krijgt hij niet meer te zien.

Stilaan komt iedereen toe. Nu ja, heel veel volk komt er niet. De meesten van de familie willen niet komen omdat pa er ook bij is. En al zeker niet omdat zijn vriendin Julia er bij is. Ook de kant van Daan is maar klein. Misschien is het maar beter ook zo. Niet te druk.

Om iets voor drie uur staat Daan voor de deur. Dit moment zou me kriebels moeten geven. Dat doet het ook. Maar wel niet de juiste kriebels. Die van verliefdheid, vreugde. Het zijn kriebels zo dat mijn maag bij elkaar trekt. Ik twijfel nog steeds. Maar ik heb geen keus. Mama wou het. Als ik het niet doe blijf ik achter bij pa en Tom. Dat wil ik ook niet.

Dus zet ik mijn happy face op en probeer toch wat te genieten van deze dag. We nemen wat foto's thuis, sommige met mama haar foto op de achtergrond, zo is er er toch nog een beetje bij. We rijden naar het stadhuis. Ik zit met mijn gedachten bij mama. Ik wou dat ze hier was. Helaas is ze net iets meer dan een jaar geleden gestorven. Ze heeft me verlaten. Domme toch, ma, waarom kon je niet nog wat langer blijven. Ik heb je nodig. "Gaat het?" vraagt Daan. "Je kijkt zo droevig. Deze dag zou je blij moeten zijn".

"Ja, het gaat wel. Ik dacht even aan mama. Ik wou dat ze erbij kon zijn".

"Ja, ik ook. Ik mis Anna ook. Maar ik weet zeker dat ze gelukkig zou zijn dat we trouwen. Zo wou ze het".

'Ja, dat is waar.'

Hij kust me en neemt mijn hand vast.

Daan vraagt aan de chauffeur, mijn nonkel, waarom het toch zo

traag voorruit gaat.

Pas twintig minuten later en enkele meters verder komen we het antwoord te weten. Het is avondmarkt, net op het plein voor het stadhuis. Ze zijn de kramen al klaar aan het zetten. Dit kan toch niet. Zo geraken we niet eens bij het stadhuis!

We hebben het nagevraagd bij iemand van het stadhuis, er mag geen enkele wagen blijven staan. Ook niet die van het trouwpaar. Dus stappen we uit, gaan we binnen staan wachten terwijl iedereen ergens hun auto probeert kwijt te geraken. Met veel vertraging zijn we dan toch voor de wet getrouwd. Nu is er geen weg meer terug.

Volgende stap is de kerk. Dit zal toch wel wat vlotter lopen zeker?

Nee dus. We zijn eindelijk aangekomen bij de kerk. We hebben onze excuses aangeboden dat we bijna een uur te laat zijn. En dan merken we het: we missen nog een getuige. We proberen haar te bereiken, zonder succes. Dus word het weer maar wachten en wachten. Weer twintig minuten later komt ze aangelopen. Ze was de weg kwijt. Ze is niet van hier, volgde de auto voor haar. Pas laat had ze door dat het iemand was die niet bij ons hoorde.

Oké, dat hebben we ook weeral gehad. Eindelijk kan het kerkelijk gedeelte van de trouw beginnen. Alles gaat goed. Daan trilt als hij mijn ring aandoet en veegt een traantje weg.

Ik kijk af en toe naar achter en zie allemaal vrolijke gezichten. Iedereen geniet en glimlacht. Het moet dan toch wel de juiste keuze zijn. Het komt allemaal goed. We gaan door.

De pastoor wil ons trouwboekje geven, maar hij struikelt. Hij kan zich nog maar net recht houden. Het trouwboekje schuift tussen ons door, helemaal de gang door. Mensen lachen. Vinden het leuk. Ik niet. Weeral iets dat niet gaat zoals het moet.

Maar het ergste van die dag moet nog komen. Op het feest ontstaat er een ruzie tussen pa en enkele tantes. Ze vinden het niet kunnen dat Julia erbij is. We moeten moeite doen om iedereen uit elkaar te houden. En dit zou dan de mooiste dag van mijn leven moeten zijn. Maar in plaats daarvan zit ik ruziënde mensen uit elkaar te houden. Waarom doen ze dat

toch? Snappen ze dan niet dat dit mijn moment moet zijn. Mijn leuk moment en niet zoals het nu is. Door hen is het feest ineens gedaan en gaat iedereen naar huis. Als we zelf ook naar huis rijden, huil ik heel de tijd. Daan wordt er boos om. Stop nu toch eens met janken. Laat het los en probeer er nu van te genieten. Hij heeft gelijk, ik moet het los laten. Alleen weet ik niet hoe. In mijn hart weet ik dat ik niet huil omdat alles fout is gelopen vandaag, maar omdat ik voel dat ik een verkeerde beslissing heb genomen.

De huwelijksnacht zelf stelt ook al niets voor. Nog voor we bezig zijn met vrijen is het al gedaan. Teleurgesteld ga ik slapen en leg me erbij neer dat dit nu mijn leven is.

Nu we getrouwd zijn mogen we in het huis blijven wonen. Mijn broer Tom woont achter ons in het bijgebouw. Beiden betalen we huur, het bedrag van de lening van het huis. Wij betalen twee derde en Tom één derde. We zijn blij met deze regeling, zo kunnen we wat sparen voor ons eigen huis. Pa die gaat bij haar wonen. Wel niet officieel, wegens financiële voordelen. Zo zijn we nu een jaar verder. Ik werk in een fabriek, in ploegen. Elke dag hetzelfde. Bandwerk. Weer iets wat ik doe, maar me niet goed bij voel. Maar ik heb geen keuze. Wat kan ik nog meer? Volgens Daan moet ik blij zijn dat ik werk heb. Ik goed mijn kost verdien. Ook hij heeft gelijkaardig werk en hij is er toch tevreden mee.

Enkele dagen later komt hij thuis. Hij gooit zijn “kabas” door de kamer. Smijt zijn schoenen weg en brult: “Kun je dat nu geloven. Ik ben ontslagen. Mijn contract is niet verlengd. Terwijl ze me beloofd hadden een vast contract te geven, hebben ze me gewoon gedumpt”.

“Hoe kan dat nu? En hebben ze een reden gegeven”.

“Ja, wegens niet oplosbare geschillen”.

“Daar wist ik niets van. Wat is er dan gebeurd?”

“Niets. Niets is er gebeurd. Waarschijnlijk één van de collega’s die me niet kan uitstaan en gaan huilen is bij de baas. Ik denk dat ik al weet wie. Godverdomme, de zak”.

De volgende dagen gaat hij zich aanmelden bij de RVA en verschillende interims. Al snel is hij terug bezig. Dan loopt hij mee met de vuilkar, staat aan de lopende band, even staat hij in een keuken van een taverne als hulpje. Maar steeds maar voor

even. Voor hij ingewerkt is, staat hij terug op straat. Ik werk ook nog steeds via interim, maar gelukkig heb ik wel steeds langere opdrachten en werk ik nu zelfs met een contract van een half jaar.

Ik kijk uit naar het komend weekend. Eindelijk nog eens op stap met wat vrienden. De laatste tijd zitten we meer en meer thuis. Elke avond voor die tv. Ik ga veel liever op stap. Dat kan natuurlijk niet zo vaak. Zolang we geen zekerheid hebben over ons werk proberen we zoveel mogelijk te sparen. Maar dit weekend dus wel.

Ik heb de vroege shift gedaan en ben deze vrijdag dus al om één uur thuis. Ik eet snel nog iets. Ga in bad en maak me mooi. Met de minuut voel ik me beter. Zonder dat ik het besef neurie ik zelfs heel de tijd.

Als Daan thuis komt, merkt hij direct dat ik in een goede bui ben.

“Amai, je bent zo vrolijk, opslag gekregen?” vraagt hij terwijl hij me gedag kust.

“Nee, maar ik ben blij dat we deze avond nog eens op stap gaan. De vrienden zien. Gezellig wat kletsen”.

“Oja, dat. Is dat vanavond. Ik keek er anders wel naar uit om lekker op de bank te zitten en te genieten van ons avondje”.

“Wel, dat kan je de rest van de week toch ook al doen. Vandaag gaan we ons eens laten gaan”.

“Wat bedoel je met je laten gaan: aan andere gasten hun lippen hangen en hen verleidelijk aankijken zeker. Je bent zo mooi. En je bent van mij, vergeet dat niet.”

“Hoe kom je erbij dat ik zoiets zou doen. Ik wil gewoon samen zijn en genieten. Komaan, doe nu niet zo stom”.

“Als jij me stom vindt, kan ik beter thuis blijven, niet”.

“Zeg, begin nu niet. Maak je klaar. Kunnen we nog iets lekkers eten voor we vertrekken”.

“Je bedoelt toch niet, ergens iets gaan eten. Dat kost allemaal te veel. Je kunt niet alles willen”.

Teleurgesteld stel ik voor om wat bij de frituur te halen terwijl hij zich omkleedt. Nadat hij verwijten naar me gooit dat ik veel te lang ben weg gebleven eten we in stilte de frieten op.

Als we bij het café aankomen waar we hebben afgesproken met

onze vrienden is mijn humeur al helemaal omgeslagen. Volgens mij was dat ook Daan zijn doelstelling. Hij wou thuis blijven en wanneer hij merkte dat ik niet zou toegeven, deed hij er alles aan om mij slecht gezind te maken. Ook het verloop van de avond doet hij zo verder. Hij is echt niet te genieten. Ik probeer hem te negeren en me te focussen op onze vrienden, maar het is toch een domper op onze avond.

Ik heb het hem dan ook duidelijk gezegd toen we terug op weg naar huis waren.

“Was het nu nodig om zo een vervelend manneke uit te hangen. Kon je nu echt niet voor één avond eens genieten of tenminste mij laten genieten?”

“Dus wat je nu zegt, is dat wanneer je bij mij bent, je niet geniet? Je daar anderen voor nodig hebt. Leuk zeg.”

“Dat bedoel ik toch niet. Maar het is anders om eens met andere mensen te praten, plezier te maken”.

“Ik heb dat niet nodig. Jij ook niet. Die gasten willen toch alleen maar met je naar bed”.

“Wat zeg jij nou? En de meisjes ook of wat? Hoe haal je het in je hoofd”.

“Ik zie het. Jij bent er te blind voor”.

Zo waren we voor de tweede maal die dag ruzie aan het maken. Weeral. Die ruzies komen meer en meer voor. En ze worden ook heftiger.

De dag erna ga ik naar de wekelijkse markt terwijl hij nog slaapt. Bij mijn thuiskomst krijg ik heel wat verwijten naar mijn hoofd geslingerd. Wat doe ik toch verkeerd? Misschien ben ik echt wel zo dom als hij zegt. Stilaan begin ik hem te geloven.